

- 2) Artykuł 7 pkt 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że sądem właściwym na podstawie rzeczowego przepisu dla rozpoznania żądania odszkodowania z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy dystrybucji wyłącznej zawartej pomiędzy dwiema spółkami mającymi siedziby i działającymi w odmiennych państwach członkowskich na potrzeby sprzedaży towarów na rynku krajowym trzeciego państwa członkowskiego, na którego terytorium żadna ze spółek nie posiada filii ani oddziału, jest sąd państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się miejsce głównego świadczenia usług, które wynika z postanowień umowy, a wobec braku odnośnych postanowień – miejsce rzeczywistego wykonania tej umowy, a w braku możliwości dokonania ustalenia na tej podstawie – miejsce zamieszkania lub siedziby usługodawcy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.4.2017.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 7 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța – Rumunia) – Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius / Ministerul Finanțelor Publice – A.N.A.F. – D.G.R.F.P. Galați – Serviciul Soluționare Contestații, A.N.A.F – D.G.R.F.P. Galați – A.J.F.P. Constanța – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța

(Sprawa C-159/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) — Dyrektywa 2006/112/WE — Cofnięcie rejestracji do celów VAT — Obowiązek uiszczenia VAT pobranego w okresie, podczas którego numer identyfikacyjny do celów VAT jest cofnięty — Nieuznanie prawa do odliczenia VAT związanego z nabyciami dokonanymi w tym okresie]

(2018/C 161/15)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Constanța

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Întreprinderea Individuală Dobre M. Marius

Strona przeciwna: Ministerul Finanțelor Publice – A.N.A.F. – D.G.R.F.P. Galați – Serviciul Soluționare Contestații, A.N.A.F – D.G.R.F.P. Galați – A.J.F.P. Constanța – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Fizice 2 Constanța

Sentencja

Artykuły 167–169, 179, art. 213 ust. 1, art. 214 ust. 1 oraz art. 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które pozwala organom podatkowym odmówić podatnikowi prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej w wypadku ustalenia, że ze względu na zarzucane temu podatnikowi uchybienia organy podatkowe nie mogły dysponować informacjami niezbędnymi do ustalenia, iż zostały spełnione wymogi materialne dające prawo do odliczenia podatku naliczonego przez rzeczowego podatnika, lub że ten ostatni dopuścił się oszustwa w celu skorzystania z tego prawa, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 10.7.2017.